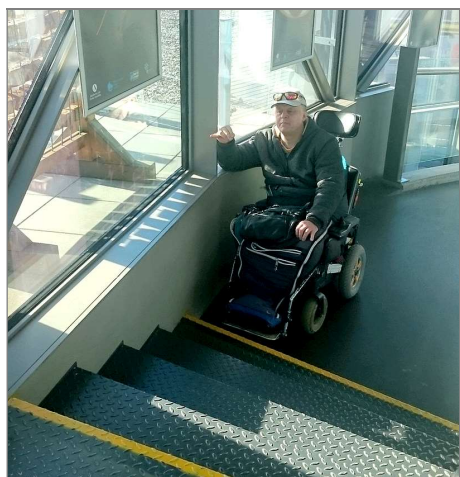

Napsali jste nám

iQLANDIA Liberec: Bezbariérová spirála přes všechna patra, a na konci schody...

Vážení čtenáři,
architekt liberecké iQLANDIE asi ztratil IQ! Bezbariérová spirála přes všechny patra až nahoru na slunnou terasu za miliony korun a na konci pár schodů (viz obrázek). No to mě podrž. Kdo je za tento paskvil zodpovědný? Viz stavební vyhláška – bariéra v přístupnosti budov – úniková cesta, inspektor od hasičů, IBP, architekt, investor, kolaudační úředník, zodpovědná osoba v procesu výstavby...

Obecně: V recepci iQlandie dali vozíčkáři stovku slevu. Ale vlastně to žádná sleva nebyla, když se nedostal do „sklepa a na půdu“ (terasu a suterén), tedy do prostor, kde mohli ostatní chodící členové naší výpravy. A samozřejmě si kvůli svému těžkému postižení nemohl vyzkoušet valnou část prvků – musel zaplatit i za svůj doprovod = vstup ho tedy stál celkem 320 Kč a parking (podotýkám, že je zcela ochrnutý). Takže měl v iQLANDII nejdražší pobyt!

Mimochodem jinde se v 99 % případů vstupů na akce neplatí parkovné a v 90 % ani doprovod. Tzn. iQLANDIA je kromě své jedinečnosti ve vzdělávání – a za ni opravdu všechny palce nahoru – „výjimečná“ i v přístupnosti pro vozíčkáře.

(Komentář Leoše Fučíka: V Brně udělali před dvěma lety to samé. Za předraženější veleranec zrekonstruovaná budova Tržnice nad Zelným rynkem – centrum starého Brna. Výťah, nahoře krásná terasa a před ní pět blbých schodů! Architekt z Ligy vozíčkářů, kterého jsem pozval, říkal, že z placu vysype pět způsobů (a u prkna dalších deset), jak by to šlo i dodatečně za pár šupů řešit (když už to teda schválili tak blbě). Svoláno jednání –

investor a majitel město Brno, stavební odbor a prý zástupce pro bezbariérovost NIPI. A madam z NIPI říká: Ano, dali jsme souhlas. Kde je psáno, že vozíčkáři musí všude? Tak sem prostě nepojedou.

A výsledek tahanic po dvou letech? Už jsem unavenej...)

Komentář Josefa Fučíka: Přesně! Průběžně všude v republice je to stále dokola stejný špatný postup. Kolaudační úředník to orazítkuje, i když je to v rozporu se stavební vyhláškou (většinou i pod tlakem investora), a už s tou zcela zbytečně vytvořenou bariérou při provozování nikdo nehne. Prostě neuvěřitelná „společenská hloupost“. Kdyby vládou prošel námi navrhovaný **Inspektor přístupnosti** (budov, nemovitostí atd.), který by jim při pravidelných ročních prohlídkách kvůli tomu prostě nedali revizi, to by byl najednou sojfr v odstraňování takovýchto bariér!

Josef Fučík,
předseda Život bez bariér, z.ú.,

Mám štěstí na lidi a pomáhá mi humor

Zdravím všechny, kteří pracují v sociálních službách!

Ráda bych všem přála tolik zpětné pozitivní energie, kolik dokážou unést. Jmenuji se Pavlína Prosová, narodila jsem se v Krnově, ale v sociálních službách pracuji už 20 let a stále mě to baví. Navíc se cítím, jako bych teprve pracovala měsíc. Jak to? Ano, je to možné. Hlavně mám štěstí na své všechny nadřízené, spolupracovníky a samozřejmě na „lidičky“, o které se mohu starat.

Slovem lidičky myslím všechny – od narození až po stáří s různým typem postižení. Otázkou zůstává, jak je možné, že mě práce nevyčerpává? Mám na to jednoduché vysvětlení: každý následující pracovní den přijímám jako novou výzvu. Pracuji na pozici osobní asistentky v Centru pro postižené v Novém Jičíně. U svých klientů se cítím, jako bych tam byla na návštěvě. Svě pracovní povinnosti si plním profesionálně a zároveň se chovám přirozeně, abych nepůsobila jako cizí element. Za celou svou bohatou praxi se mi nejlépe osvědčilo jediné: vše brát s humorem. Ano, sranda, která dokáže probudit úsměv, přináší opravdu krásnou vyhlídku na další léta společně strávených chvil s klienty, kteří vás mají rádi.

Pokud má pracovník v sociálních službách i potřebné zázemí doma a part-

nera či partnerku, kteří podporují jeho úsilí v sociální práci, tak je to dar.

Prevenici syndromu vyhoření u pracovníků v sociálních službách pomáhá relaxace. Já osobně mohu doporučit pobyt v solné jeskyni a odvážlivcům i potmě a bez jakéhokoliv zvuku. Proč? Naprosto skvěle se mozek a všechny smysly restartují, a co víc, pak to báječně myslí... Mám to vyzkoušené.

Přeji všem lidem dobré vůle, ať se jim při práci daří stejně!

Vaše Pavlína Prosová
Nový Jičín

Jak jsme si stále blíží...

Vážení čtenáři,
vánoční posezení členů Klubu seniorů Řepy s paní starostkou Mgr. Jitkou Synkovou a s ředitelem Centra sociálních a zdravotních služeb Řepy PhDr. Jindřichem Kadlecem bylo opět skvělé, ne-li skvělejší...

A nepřišli sami – paní starostku doprovodil místostarosta Martin Marek a Mgr. Radka Sálusová, pana ředitele Ing. Jaroslava Šimonová a paní Jana Štěpánková.

Dovolím si citovat slova členky našeho klubu Marie Čaňkové, která vystihují toto slavnostní posezení: „S vděčností vzpomínáme na úžasnou atmosféru na vánočním klubu. Moc se nám to líbilo. Myslím si, že jsme si všichni byli blíží než kdykoliv předtím.“

Byl to pro nás nejkrásnější den plný lásky, radosti, pohody a vzájemné úcty. Jeden druhému jsme přáli zdraví a štěstí, zahodili jsme stranou starosti, protože to opravdu byly chvíle radosti; samozřejmě jsme slavili a zpívali. Nechyběly ani básně s tematikou Vánoc, které zarecitovali členové klubu a též připomenutí si různých zvyků a slavení Vánoc i v jiných krajínách světa. Ochutnali jsme cukroví, které jsme si sami napekli a přitukli si pohárkem vína na zdraví nám a všem našim blízkým. Nezapomněli jsme na přání zdraví pro nemocné členy klubu a vzpomněli i na ty, které již spí spánkem pokoje.

Poděkování zástupcům MČ Praha 17 a CSZS Řepy za neustálou a nezištnou pomoc přednesla předsedkyně klubu. Moc si toho vážíme a přejeme jim mnoho zdraví a úspěchů v jejich práci v roce 2019.

Ing. Mária Szitányiová,
předsedkyně KSŘ